А душі заростають, мов стежки,–
М'який спориш, жоднісінького сліду, —
Коли по них не ходять навпрошки
Ні радості, ні сумніви, ні біди...

Я ж над усе ціную битий шлях
Із тополиним сяйвом на обочинах,
В натомлених від спеки споришах,
Колесами й ногами потолочених,

Де кожен день до обрію важкий,
Але по вінця в нім стрімкої повені...
І душі заростають, мов стежки,
Якщо вони нікуди не спрямовані.